

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 196. szám

2009. április

Én Uram, Istenem

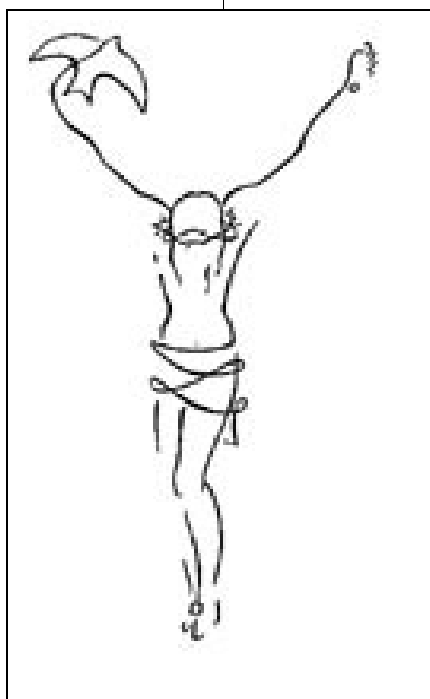
Azt még megértem,
Ó, királyok Királya,
Hogy a mi tengernyi
Bűneinket látva
Könyörültél rajtunk.
És hogy meg ne haljunk ,
Királyi székedből,
Mennyei fényedből,
Szeretettel töltve
Lejöttél a földre.
Mert szeretni áldás,
És szeretni édes.
Halálig szeretni,
Az gyönyörűséges!
De azt meg nem értem,
Fájdalmak Embere,
Hogy amikor rád tört
A kínok tengere,
A főpapi szó mondta:
Szállj le a keresztről!
Te sápadt véresen
Függteél a kereszten.
Bár fájt a szenvedés,
A gúnyolók szava,
Gyáván futók hada,
Kereszten maradtál,
És ott meg is haltál,
Én Uram, Istenem...

(Békefi Pál)

A SZOBRÁSZ

ISTEN arca el van rejtve bennünk,
Ő tudja csak hogy, hisz látva lát.
Kegyelmesen formálgatja lelkünk,
s kifaragja bennünk – Önmagát.

(Füle Lajos)

Áldott Feltámaszás ünnepe!

Nem tudom, hogy gondolkoztatok-e már azon, hogy mennyi mindent elárul egy népről az, hogy egy-egy dolog kifejezésére mikor, milyen szavakat használ. Pedig érdekes megfigyeléseket tehetünk!

Anélkül, hogy nyelvészkedni szeretnék, figyeljétek meg, hogy mi magyarok, milyen szót használunk a vasárnapra! A vasárnap

szavunk a “vásár nap” szóból ered, vagyis abból a tényből, hogy ezen a napon voltak a vásárok. Az orosz ember ezzel ellentétben “feltámaszásnapnak” nevezi a hét első napját...

Nem így vagyunk-e mi a “húsvétal” is? Hiszen ez a szó, legszorosabb értelmében véve, valóban ezt jelenti, hogy húst magunkhoz venni. A hosszú böjti időszak után, végre megtönni a hasunkat hússal, amelytől a böjt miatt távol kellett tartani magunkat. De vajon mennyire fejezi ki ez a szavunk azt az örömet, amit

nekünk keresztyének ez az ünnep jelent: A megváltás és a feltámadás csodáját, boldog reménységét?

Amióta ezen elgondolkoztam – s ne mosolyogjatok ezen –, én mindig így köszöntöm a gyülekezetet: „Áldott Feltámadás Ünnepet!”.

A vissza-visszatérő ünnepeinkkel sokszor az a baj, hogy egy idő után kiüresednek, elveszítik igazi jelentésüket. Sorban nőnek fel az új nemzedékek, akik számára már nem jelentenek többet, mint munkaszüneti napot, vagy manapság már azt sem. Átalakulnak, új jelentéssel kezdenek bírni, s ezt nem úszhatta meg Feltámadás ünnepünk sem... Enyhe túlzással, nyuszi-kultusszá lett, aki némi logikai csavarral, hozza a tojásokat minden jó kisgyermek számára. Így silányul üzletté ez az ünnep is, akár a többi! Ennek megállapításához elég, ha elme-gyünk egy mai bevásárlóközpontba, ahol eljuthatunk a csokinyusztól, a gépfegyveres csirkékig. Mert az Istentől egyre távolabb sodródó ember számára nem marad más az igazi értékek helyett, mint a giccek, a mű-„anyagok” és a pótlékok sokasága... sajnos, lelki téren is.

Mi mégis, ezen az ünnepen is, fordítsuk tekintetünket a Valódi felé! Ideje elgondolkoznunk azon, hogy vajon nekünk, Neked Kedves Olvasónk, és nekem, mit is jelent, és jelent-e még valamit Nagyhét, Nagypéntek, és a Feltámadás ünnepe!

Most nem szeretnék mást tenni, mint amit Pál tett; és nem szeretnék mást mondani, mint amit ő mondott! Tehát: „Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdetem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözlőtök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdetem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívökké. Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon...” (1Kor 15,1-4.)

Eszünkbe juttatni azt kell, amit elfelejtettünk. Mi pedig a hétköznapi vad rohanásban, mindennapos létharcaink közepette, könnyen elfelejtkezünk az evangéliumról. Így vált savanyúvá, örömtelenné a keresztyén életünk. De lehet-e ott keresztyénségről beszélni, ahol éppen az evangélium hiányzik? És ott, ahol már senki sem törődik az evangéliummal?

Hányadik nagyheted, nagypénteked, és feltámadás ünneped ez a mostani? De vajon eljuthatott-e a szívedig ennek az időszaknak az üzenete: “tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon...” Mert lehet, hogy elmúlt már jó néhány év a fejed felett, de még egyetlen egyszer sem lett örömöddé: Krisztus meghalt értem, én szabad lehetek! Még egyetlen egyszer sem mondtad ki őszintén ezt: Köszönöm, Uram, amit értem, helyettem, és miattam vállaltál! Az én bűneim, az én mulasztásaim, az én gyilkos szavaim terhét szenvedted a kereszten. Csak azért, hogy én, aki ellenséged voltam, a Te Atyádnak gyermekévé lehessenek!

Vagy mégis... Valamikor régen, mégis kimondtad már ezt, és boldog voltál, mert ott élt az a bizonyosság a szívedben, hogy üdvösséged lett? Sok mindenről lehet múlt időben beszélni, de keresztyénnek lenni, nem lehet múlt időben. Sokan csak a múltjukról tudnak bizonyosságot tenni, mert a jelenükről, jobb inkább hallgatni...

Én nem tudom, Kedves Barátom, hogy Te, aki most soraim olvasod, vajon melyik táborba tartozol. De tartozzál bármelyikbe is, kérlek ne felejtse el, hogy mindabból, ami azon az első Húsvéton történt, semmi hasznod sem lehet, ha csupán kívülállóként szemléled az eseményeket!

Ha nem úgy olvasod, hallgatod Nagyhét történéseit, a Nagypéntek gyalázatát, és a Feltámadás hajnalának boldog örömét, hogy végig ott él benned: mindezek értem történtek. Érttem, aki Istennek végtelen szeretetére nem vagyok méltó, mert úgy élek, gondolkodom és járok, ahogyan.

Bárcsak ez a mostani Feltámadás ünnep, lehetne sok-sok alvó vagy névleges keresztyén lelki-feltámadásának az ünnepe! Ha a közösségeink, gyülekezeteink megtelhetnének egyre több olyan emberrel, akik átmehettek a Halálból az Életre, mert szívükbe fogadták Jézus Krisztust, a Feltámadott Urat! Könyörögjünk ezért, hogy ez így lehessen!

Ebben az értelemben kívánunk számotokra: „Áldott, élet-megújulásokban gazdag, Feltámadás Ünnepet!”

(Szabó J. Róbert – Antenna)

Hozsánna

Kér a nép. A költő szavai jutnak eszembe a hozsannázó nép hallatán. "Még kér a nép, most adjatok neki!" (Petőfi Sándor: A nép nevében, Pest, 1847. március). Kér, mert van kitől kérnie. Az Isten Fia a földre jött, hogy szabadítótá legyen. Kér, mert van mit kérnie. Római iga alatt él, s éppen ezért szabadságra, önállóságra vágyik. Gyakorolni szeretné ősei hitét, mindentől szabadon. Elege van már az elnyomásból. A császárnak kötelezően fizetett sarcból. Mások kizsákmányolásából. Élni szeretne végre már úgy, ahogyan az neki tetszik. Kér hát a nép, s ez a kérés belefér egyetlen szóba. Kérése ugyan egyszerű, de sokat sejtető. Az Emberfia személyében beteljesülni látszik vágyának teljesítője. Jézusban véli felismerni azt az igazi népvezért, akire már oly régóta várt. Akihez kiáltani érdemes a hozsannát. A csodák, a hatalmi erők, a különös tanítás mindmind ezt látszanak igazolni. Hozsanna hát - véli a nép - a Dávid Fiának! "Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban." (Mt.21:9b) Kért a nép, s jó, hogy kérni mert, hiszen nem is fordulhatott volna Jézusnál nagyobb segítőhöz. Ma sincs nála hatalmasabb, aki az emberek kéréseit teljesíteni tudná. Jó hát, hogy kért, s kér ma is, de egyáltalán nem mindegy, hogy mit, s hogyan kér! Nem a hozsannával volt a baj akkor, s ma sem, hanem a lelküllettel, ami ahhoz kötődött.

Add, Uram, de máris! A türelmetlenség korunk társadalmára egyre inkább jellemző. Kínossá válik az ember számára a várakozás. Az élet annyira felgyorsult körülöttünk, hogy szinte soha nincs elegendő időnk. Ha valamit el akarunk érni, azt azonnal szeretnénk. Ez az érzés csak fokozódik bennünk, ha kilátástalanságban vagyunk. Azt várjuk ilyenkor, hogy a másik azonnal segítsen. Így volt ezzel a Jézus korában élő nép is. A kérés azonnali teljesülését várta, mégpedig úgy, ahogyan azt előre el-tökélte szívében. Nem volt hajlandó abból engedni semmit sem. Ragaszkodott a saját szabadságelméletéhez. S miközben vágyta a szabadságot, türelmetlenné vált. Nem volt képes várni egy percet sem. Azonnali megoldást várt, igényei kielégítését. Ítéletet, istencsapást ellenségei felett. Tüzet a mennyből, mely megsem-

misíti minden ellenségét. Mindazokat, akik másként mernek gondolkozni. S ha mindez teljesül, akkor kell neki Jézus, ha nem, akkor vesszen tanításával együtt ő is. Hite ezen állt vagy bukott. A jó előmenetelt azonban másban kell keresni.

A jó előmenetel Istentől jön. A sikert sok esetben az emberek a gazdagsággal azonosítják. Sikeresnek mondják azt, akinek nincsenek anyagi gondjai. Akinek jó vállalkozása van. Aki kevés munkával sok pénzre tesz szert. Csak kevesen gondolnak arra az átlagemberek közül, hogy a siker az istenfélelemmel lenne összefüggésben, pedig Isten ígéje egyértelműen tanít arról, hogy nincs boldogság Isten nélkül. Egyéni, családi, közösségi vagy akár széles értelemben társadalmi vonatkozásban sem. A jó előmenetel Istentől jön. Mégpedig úgy, ahogyan azt Isten a kezdetektől fogva jó előre eltervezte. Isten nem másoktól szabadít meg elsőként, hanem önmagunktól. Önmagunk bűnös természetétől. Mindattól, ami hátráltat, ami akadályoz, ami a szolgaság igája alatt tart. Isten a szív tisztaságán keresztül tesz szabaddá, azáltal, hogy a felismert, megbánt és elhagyott bűneinket megbocsátja. "Aki takar-gatja a vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer." (Péld.28:13.) Belülről fakadóan rendezzi emberi kapcsolatainkat. A jó előmenetel, mai, hétköz-napi szóval élve a szerencse, Jézus Krisztusban nyerhető el. Aki megtalálja őt, az életet találja meg. Aki hozzá kiált, tőle várja élete boldogulását, az meg is leli benne. Mert a Krisztus nem egyébért jött erre a világra, mint azért, "hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek" (Jn.10:10b) az ő népének juhai. Nem lehet nagyobb rang annál, mint amikor valaki azt mondhatja el magáról, hogy Isten gyermekévé lett. Mindazoknak, akik hisznek Jézus nevében, Isten megadja ezt. (Jn.1:12.)

Hozsánna, Jézus! Adj jó előmenetelt a mi időnkben is, Jézus! Adj szabadságot a bűntől! Törd össze a bűn rabláncát, hogy végre bűntől szabadon élő néped vallhassa és igazolhassa életével is az énekíróval együtt, hogy: "Királyyá Jézust, Jézust koronázzátok!" - mert nincs rajta kívül más, aki erre méltó lehetne!

(Kiss Tibor Péter)

Jézus gyengébb volt, mint a két lator?

Olvasom az ígét, a világ legnagyobb csodáját. Azt, hogy Jézus, az Isten fi a, meghalt mindnyájunk bűnéért a kereszten. Közben a kísértő mindent elkövet, hogy elmémben lekicsinyítse ezt a világmegváltó és egyedülálló tettet. Ezt az egyetlen lehetőséget, mely által mi is bemehetünk a kárpit mögé, és megtisztult szívvel leborulva az Isten szentsége előtt, megbékélve és meggyógyulva végre ezt mondassuk: „Én Uram és én Istenem, szeretlek, köszönöm, hogy magad elé engedsz, kérlek, segíts, hogy soha, soha többé semmi se válasszon el tőled, még a bűneim se...”

Az idő múlik. Régen volt, hogy az időszámításunk utáni negyedik évtizedet írtuk. Jézus akkor élt és halt meg értünk. De hogyan is történt mindez? Úgy tudjuk a Szentírásból, – mely Isten igaz krónikája az emberiség történelméről –, hogy amikor az Úr megalkotta világunkat és benne az embert, már tudta, hogy mi elbukunk. Már tudta, hogy mennyi fájdalmat okozunk majd neki és egymásnak is... és mégis megalkotott minket! Nem tudott lemondani az emberről, annyira megszerette. Akkor és ott, már a világ kezdete előtt nyilvánvaló volt, hogy egy napon majd a szent Fiú, maga Jézus eljön erre a földre, hogy a szeretett, de igen gyenge ember helyett elszenvedje a büntetést... azért, hogy tévelygéseiből az ember majd visszatalálhasson Teremtőjéhez.

Sok évezred számtalan bűne és mocska nyomta már az emberiség lelkiismeretét, melynek csak egy icike- picike szeletét említi fel a Biblia. És tudjuk, hogy ami a Golgotán történt, az megrázta nemcsak a földet, de a mennyet is. A megváltó Istenfiúnak az a végtelen megaláztatása és kinasztottsága, amit át kellett élnie itt, a sajátjai között, az még a sokat látott menyeeieket is megdöbbenetete... sőt még magát az Atyaistent is megviselte, hiszen mint tudjuk, még neki is el kellett fordítania az arcát a szenvedőről:

„Atyám, Atyám, miért hagytál el engem?” – szakadt fel a fájdalmas kiáltás Jézusból, amikor ott függött föld és ég között a bűneink ter-

he alatt. Aztán mellénk somfordál a kísértő, és a fülünkbe akarja duruzsolni, hogy Jézus: lám-lám, milyen gyenge volt... mert csak Jézus haláltusáját látjuk, de a másik két keresztre feszítettről ilyen tudósításunk nincs.

Jézus szenvedett már elfogatása előtt is a Gecsemáné kertben, amikor készült arra, hogy majd ő lesz az áldozati bárány. Úgy olvassuk, hogy vért verejtékezett, annyira mély vívódást élt át: menni vagy felhagyni ezzel az egésszel... ez volt az alapkérdés...

A végén – Márk evangéliumának 14. részéből vett szavak szerint, így imádkozott: „Atyám, minden lehetséges neked, vedd el tőlem ezt a poharat, de mégse úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te”.

János evangéliumának 12 fejezetében Jézus szívének állapotára is rálelünk: „Most megrendült az én lelkem. Kérjem azt, hogy Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.”

Vajon mihez kell nagyobb erő: elmenekülni egy minden erőnket meghaladó feladat elől, vagy azt mondani: megyek, ahogy ez Isten tervében szerepel, majd ő ad erőt, ha nekem elfogyott... és hinni a hűséges Istenben!

Itt ismét mellénk szegődik a kísértő. – Ugyan már, mitől váltotta volna meg ő a világot, amikor gyengébb volt, mint a mellette függő két bűnöző. Azoknak még ott a kereszten is erős volt a lelkük, nem adták fel, és lám az egyiknek még gúnyolódni is volt ereje, de Jézus? ...mit tett Jézus? Csak sóhajtozott és meghalt. Ugyan, milyen nagyság van ebben?

De vajon igaz-e ez az állítás?

Nézzük, hogy miért szenvedett az a két másik ember ott a golgotai kereszten? Ők a saját bűneikért szenvedtek, de még ezt sem bírták ki Jézus közelében, mert az egyik így szólt, megtört lélekkel: – Jézus, Istennek fi a, ha majd a te országodba hazaérsz, kérlek, ne hagyj itt engem sem... És a gyengének mondott Jézusnak volt ereje arra, hogy még ott a kereszten függve is lelkigondozzon és megnyugtassa azt a másikat, hogy minden úgy lesz, ahogy megtisztult, bűnbánó lelke kívánta. Még ma velem leszel a paradicsomban. Vajon mennyire volt nehéz a kereszthalál a hangoskodó latornak és mennyire volt nehéz Jézusnak? Az a lator egy

gyilkos volt. Gondolhatjuk, hogy aki idáig eljutott, talán elkövetett már mást is. Erről tanúskodik a bűnben megkeményedett szíve. Őt tehát kizárólag saját bűneiért ölték meg ott keresztben. És Jézus? Jézus lelkére rátelepedett a mellette haldokló két ember minden bűne, a Golgotán álló minden ember összes bűne, népe valaha elkövetett összes bűne, a világban akkor élő ember összes bűne, saját nemzedéke előtt élő összes generáció minden bűne és az utána következő nemzetségek minden bűne, ami csak a földet bepiszkíthatja valaha...

Az Úr Jézus ott, a keresztben az összes bűnt magára vette. Vajon a kemény szívű és gonoszkodó lator mit bírt volna elhordozni mindabból, amit a mi megváltónk, Jézus Krisztus felvállalt értünk és helyettünk?

Hazug a kísértő, ne higgy neki soha! Embergilkos ő minden nemzetség életében! Mert az az igazság, hogy Jézus, ott a keresztben, a legnagyobbat cselekedte meg, amit embernek születve valaki, valaha megtehetett. Megtisztított minket a bűntől, hogy skarlátpirosra mart lelkünket az Ő szenvedésével megtisztítva hófehérre mossa. Olyan tiszta gyolccsá, mely Jézusunk drága testét takarta s melyet itt hagyott nekünk emlékeztetőül a földön:

– Olyanok voltatok, de ilyenek lehettek.

Nos, akkor ki volt gyáva és ki volt a gyenge ott a Golgotán? Nem az Isten fia, hanem azok, akik gyáván és gyengén eloldalogtak onnan, akkor, kétezer éve, és aki ugyanezt teszi ma is, ennyi évvel a megváltás után. Hiszen erő és bátorság kell szembenézni a bűn sötéttségével és ezt mondani: Elég volt!

A középső keresztben meghaltnak köszönhetjük, hogy Isten szeretete ma is átölel minket, amint tiszta szívvel kimondjuk, hogy „elég volt”. S akkor az Atya örömmel megcselekszi, hogy új, tiszta és szép életet ad nekünk.

Válaszoljunk arra a kérdésre, ki volt a gyenge ott a Golgotán?

Nos, az, aki legyőzetett, azaz a Sátán, de ő mindent elkövet, hogy ismét Jézusra kenjen minden hazugságot. Kérdés – élethalál kérdés –, hogy kinek hiszünk.

(Salyámosy Éva)

A húsvét szent szabadsága

Minden döntésünknel szabadságunkat gyakoroljuk. A legtöbben így gondolják. Pedig az ember erkölcsi választását, elhatározását döntően befolyásolják addigi tettei, elkötelezettségei, kapcsolatai, lelkiállapota, vagyis egész múltja. Nem légyeres térben, nem a semmiben tesz valamit, hanem addigi magához és másokhoz viszonyítva és kötődve. Ebben érezheti jól magát, de attól még nem szabad tőlük. A végtelenség, az örök csupán múló életérzés, a lélek önbecsapása ebben az esetben.

Az ember tehát nem lehet szabad? Végleg le kell róla mondania? Nem. Van esélye. Létezik megoldás.

Az erkölcsi döntési helyzeteknél létezik egy másik út. Mi ez?

Minden választásnál föltehetjük ezt a kérdést: Mit akar Isten tőlem, mit tegyek? Miért fontos ezt megtudni? Azért, mert az Úr akarata egy teljességgel és korlátlanul szabad lény megnyilvánulása. Akarata az abszolút szabadság világa. Ezért akaratának elfogadásával az embert a Mindenható saját szabadságában részesíti. Ezáltal az engedelmesség által őrizhetjük meg igazi szabadságunkat.

Jézus Krisztus keresztje, halála és feltámadása az embert az összes Istentől elválasztó köteléktől megszabadítja: a bűntől-gyarlóságtól, az önvádtól-kárhoztatástól, a kiszolgáltatottságtól-függéstől, a félelemtől-szorongástól, a mulandóságtól-haláltól. Csak a Jézus Krisztusban hívő lélek válik valóban szabaddá, mert csak ő meri teljesen Isten előtt élni életét; csak ő meri az Úrnak alárendelni magát; csak ő nem rontja el jövőjét-sorsát azáltal, hogy a maga vagy mások feje után megy; csak ő tudja, hogy Isten szerinti döntéseivel az örökkévalóság részévé válik.

Ezt a szent szabadságot hozta el Jézus Krisztus. Ezért ünnepeljük őt, és ezért ünnepeljük vele! Díszítsük föl a lelkünket, az imaházat, az otthonunkat húsvét napján! Mindenki örüljön, aki hisz!

(Háló Gyua)

Egy jeruzsálemi mészkőláda

Az első században különös temetkezési szokásuk volt a zsidóknak. Abban az átmeneti időszakban felnyitották az egy-két éve elhunytak sziklába vésett sírjait, és a megszáradt csontokat átrakták egy kőből faragott osszáriumba, amelyre kívülről felírták a benne végső nyugalomra helyezett ember nevét.

2002 késő őszen nagy szenzációként járta be a világot, hogy találtak Jeruzsálemben egy olyan kőládát, amelyre arámul belekarcolták: "Jakab, József fia, Jézus testvére." A források megjegyzik, hogy a kőláda üres volt. "Ez Jézus Krisztus történelmi valóságának első bizonyítéka" - hangoztatták a szerzők.

Az első pillanatra mindenkinek feltűnik a kőbe karcolt arám felirat élessége, az írásmód ismerői előtti olvashatósága, aminek következménye volt az óvatosság a lelet hitelességéről. Az arám betűk élessége azonban az eredményes szerkesztői retusálás következménye, és nem indokolja a hitelesség kétségbevonását.

Egy bizonyos "Jakab, az Úr testvére", jeruzsálemi apostolról tudnak a Szentírás olvasói, bár őt a görög szöveg (ádelfosz) alapján többen "unokatestvérnek" tekintették (vö.: Mt.12:46-47.; 13:55.). Jakab a jeruzsálemi ösgyülekezetben nagy tiszteletben állt, és talán éppen a népszerűsége miatt végezték ki 69-ben. Ezt az utóbbi adatot egy későbbi jelentős egyháztörténelmi tekintély, Hegeszippusz állította. Azonban a kőkoporsó készítésének valószínű ideje a rádiokarbonmérés szerint kissé korábbi (63), bár ez adódhat esetleg a mérési pontatlanságból. Mégis növeli a kétséget a jeruzsálemi temetkezésnél használt kőláda feliratának azonosításában. A következő ok a kétségekre a nevek nagyon gyakori előfordulása.

A legerősebb ellenérv az ereklyetisztelet. Bárki volt Jézus Krisztus családjából az elhunyt, akitől a leletek maradtak, a legnagyobb tiszteletben álltak volna a régi keresztyének szemében. A csontok nem maradhattak évszázadokig névtelenségben az osszárium korábbi üritse után, hiszen mindhárom személyt szentként tisztelték mind a nyugati, mind a keleti keresztyénség. Hol rejtőzködhetnek húsz évszázad

óta az ereklyék? Jelentéktelenebb személyek földi maradványait is azonosították. Képzelnék el, hogyha a földön lenne egy hely, ahol hiteles ereklyét őriztek Jézus Krisztustól, vagy családja bármelyik tagjától, milyen sok ember látogatná azt a helyet! Csodákról, imák meghallgatásáról és gyógyulásokról beszélnek azok, akik oda zarándokoltak. Ilyen hely azonban nincs és nem is volt sem József, sem Jakab és legkevésbé Jézus Krisztus nyomán.

A mi tudomásunk szerint Jézus Krisztus sírja üres, mert a feltámadott nem hagyott maga után ereklyét. A mai ereklyetisztelőknak hozzájuk képest "alacsonyabb rendű szentekkel" kell beérniük. Jézus Krisztus mennybe vitése miatt nincs sem ereklye, sem helyszín, mert nem is lehet. A Megváltó Jézus Krisztus nem egy szép emlék, hanem élő személy, akivel kapcsolatba léphetünk. Bizonyosságunk azáltal van Róla, hogy tapasztalataink szerint az Úr a szívünkben él.

(Szebeni Olivér)

„Az Úrban dicsekedik az én lelkem!”

„Boldog, aki felolvassa és boldogok, akik hallgatják ezeket az igéket, mert az idő közel van.” (Jel.1:3.)

Igaz, már több, mint három hónapja történt, de mégse olyan régen, hogy ne lenne építő és egyben érdekes is ez a bizonyíték.

Az elmúlt év decemberében férjemmel egy Biblia olvasó maratonon vettünk részt. A szomszéd városka (tőlünk 12 km-re) református lelkésze szervezte meg. Nem csupán reformátusok, hanem római katolikusok és pünkösdiel is ott voltak. Mivel az elmúlt év a Biblia éve volt, ez adta az ötletet a lelkész testvérnek, és bennünket is megtisztelt azzal, hogy vegyünk részt a felolvasáson. A közös áhítat, a közös imádság és az „Adjátok a Szent Bibliát kezembe...” kezdetű ének felhangolta szívünket a hosszú ideig tartó programra. A templom harangja is megszólalt. Ez még fokozta bennünk az Ige iránti tiszteletet és a vágyat, hogy kitartóak legyünk elhatározásunkban.

Folyamatosan, megszakítás nélkül végigolvastuk az egész Szentírást. A felolvasás egymást követően a négy említett gyülekezetben történt.

Elkezdődött december 11-én 18 órakor és december 14-én hajnali 3 óráig tartott. Minden jelentkező be volt osztva a neki megfelelő időpontban. Egy-egy személy egyszerre ¼ órát olvasott, majd később újra sor került rá.

A teljes felolvasás összesen 81 órát vett igénybe, amit diktafonra vettek fel.

Ilyen ökümenikus, hangos bibliaolvasás, mely átöleli az egész Bibliát, még nem történt. Minden korosztály képviseltette magát: 84 éves – 12 éves egyaránt.

Mindez a technikai része csupán, bár ezt sem volt egyszerű összehangolni. Nekem azonban életem egyik legemlékezetesebb eseménye volt. Isten minket is tud használni ilyen különlegesnek mondható dolgokra, illetve szolgálatra.

Hiszem, hogy a Szentlélek jelen volt, mert érezni lehetett a testvérek áhítatában, a buzgóságban, az Ige iránti tiszteletben.

A három éjszaka egyik hajnalán ½ 3-kor csörgött a telefon – s bár későig ott voltunk előző este – szólt a szervező testvér: „Gyertek át, mert nincs, aki folytassa az olvasást!”

Gyorsan felöltöztünk, kimostuk az álmoságot a szemünkből és siettünk örömmel olvasni az Élet Könyvét. Éreztük, hogy jóillatú áldozat ez az Úr előtt.

Külön örömmel tartottam, hogy „véletlenül (?)” mind a kilencszer, amikor én olvastam, a legkedvesebb részek jutottak nekem. Nem voltunk fáradtak, bár hallgatóként is órákat ültünk ott, mert felüdített az együtt kortyolgatott élő víz jó íze. Úgy gondoltuk, talán ilyen lesz a mennyben is, amikor csak azt tesszük, ami igaz boldogságot ad, még pedig együtt az Úr Jézussal.

„A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj!

Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj!

Aki csak szomjazik, jöjjön!

Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”

(Jel.22:17.)

(Tassi Lászlóné)

Imaházba járásunk

Nem hívő ismerőseink gyakran teszik fel a kérdést: miért kell neked állandóan az imaházban lenned? Vasárnap kétszer is és még hétköznapi is? Hogy ők ezt kérdezik, éppúgy érthető, mint hogy a szenvedélyes horgásztól azt kérdezik, miért kell neked állandóan a vízparton lenned, vagy a futballrajongótól, hogy miért kell neked állandóan a meccsre járnod. Nevezett kedvtelések folytatói meg tudják magyarázni maguknak, hogy miért szánnak annyi időt kedvenc foglalatosságukra.

Mások számára ez nem mindig egyértelmű, így a végső válasz az, hogy te ezt nem tudhatod, mert nem vagy benne. Mi meg tudjuk-e válaszolni magunknak és környezetünknek, hogy miért kell lehetőleg minden gyülekezeti alkalmon jelen lennünk? Nyilvánvaló, hogy nem külső, hanem belső kényszerről van szó. Ahogy a vízparton vagy a futballpályán sem lehetne erőszakkal ott tartani azt, aki éppen nem leli örömét, és nem látja értelmét, így van ez az imaházba járással is. Nem lehet kényszeríteni, aki viszont meggyőződik ennek áldásairól, azt visszatartani sem lehet.

Milyen áldásai vannak a rendszeres gyülekezetbe járásnak? Ha ez csak szokás lenne, akkor csak annyi, mint más jó szokásoknak. Egyfajta rendszerességet ad az életünkbe. Ez sem lenne rossz, de ez kevés nemcsak az üdvösséghez, hanem még ahhoz is, hogy minden alkalmat megragadjunk. Imaházba járásunk első oka, hogy ott találkozhatunk az Úrral. A kényelmes ember erre azt mondja, hogy ha otthon is lehet Istennel találkozni, akkor miért fáradjak akár egy lépést is. Nem kell készülni, ünneplőbe öltözni, hiszen Isten mindenütt megtalálható. Kérdés, hogy valóban négy szemközt szeretne-e maradni Istennel az ilyen, vagy csak kifogást keres. Tegyük fel, hogy valóban órákat tölt Istennel magányában! Miről marad le? Lemarad a közösség áldásáról.

Gyülekezetbe járásunk másik oka a testvéri kapcsolatok erősítése. Vannak vallások melyek célja, hogy az ember teljesen visszavonuljon önmagába. De ez nem a keresztyénség. A keresztyén ember hitéletének két fontos területe: a hívők közössége és a világ. A hívők közösségében feltöltődünk, védett helyen tanulunk

szeretetteljes biztatást és kritikát adni és elfogadni. Világi környezetünkben pedig élesben tesszük ugyanezt.

Az egészséges lelkiület nem azt keresi, hogy minél kevesebb megjelenéssel legyen jó keresztény, hanem minden alkalmat megragad a lelki erőnlét fokozására, hogy minél többet szolgálhasson testvéreinek és embertársainak.

(Nemeshegyi Zoltán)

F A K A N Á L

Fenek (Máltai nyúl)

Hozzávalók (4-6 személyre): 1 nyúl; 3-4 evőkanál olívaolaj; só; frissen őrölt bors; 1 fej hagyma; 1 egész fej fokhagyma; 1/2 üveg száraz vörösbor; 1 babérlevél; 1 ágacska rozmarin; 1 ágacska kakukkfű; 1 teáskanál sűrített paradicsom

Elkészítése: A nyulat vágjuk 8 darabba, sózzuk és borsozzuk. A darabokat forró olajon hirtelen süssük át minden oldalról. Vegyük ki a serpenyőből, és tegyük félre. A hagymát hámozzuk meg, és kockázzuk fel, a fokhagymát szedjük gerezekre, de ne hámozzuk meg. Mindkettőt pirítsuk meg a serpenyőben. Öntsük fel a borral, tegyük hozzá a rozmarinot, a kakukkfűvet és a babérlevelet, majd a paradicsomot is, és 10 percig főzzük. Tegyük bele vissza a nyulat, és lefedve 50 percig főzzük. 180°C-os sütőben is süthetjük. A máltaiak sült burgonyát esznek hozzá, de kenyérral vagy rizzsel is kitűnő. megsütjük.

H U M O R

Bevásárlás:

- Pistike, szaladj le a boltba, hozzál egy kiló hurkát! De ne véreset!
- DENEVÉRESETE???

Egyenlet:

- Kislányom, teljesen egyedül oldottad meg ezt az egyenletet?
- Nem. Két ismeretlennel.

Kérdés:

- Miért nincs bátya a vonaton?
- Mert a vonat nem vár.....

Úszásoktatás:

- Hogy tanítja a varázsló úszni a pókot?
- Hókus, pók ússz!

Tehén:

A tehén bonyolult állat. De én megfejtem.

Kérdés:

- Miért nem gyűjt a darázs vasat?
- ???
- Mert azt a MÉH csinálja

A l k a l m a i n k

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden kedd 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági énekóra: minden vasárnap 16,00 órától 17 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: minden csütörtök 19,30 és vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig (Karácsony, Húsvét, Pünkösöd, Hálaadónap)

Sakk szakkör Minden hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Előljárási megbeszélés: Minden hónap első vasárnapját követő szerdán 18 órától

Imaház: Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**
Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu